

Arrest

nr. 102 480 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 19 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 9 januari 2011 het Rijk binnen en diende op 13 januari 2011 een asielaanvraag in. Op 23 januari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierra Leonese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 3 maart 1984 te Mandu. Uw vader was Sowa in de Poro-gemeenschap, een functie die hij overnam van uw grootvader. Uw broer Joe was eveneens lid van de Poro-gemeenschap, en stierf in maart of april 2009, nadat hij vlees had gegeten voordat de ouderen ervan hadden gegeten. Na de dood van uw broer, deelde uw vader u mee dat u hem als Sowa van de Poro-gemeenschap dient op te volgen, daar u, gezien het overlijden van uw oudere broer Joe, zijn oudste zoon was. U weigerde dit, en uw vader zei u dat ze u in dat geval zouden doden. In maart 2010 werd uw vader ziek en diende hij naar het ziekenhuis te worden gebracht. Nadat hij 3 dagen in het 'Bo Government Hospital' had verbleven, werd hij er weggehaald door leden van de Poro-gemeenschap, daar een leider van de Poro-gemeenschap niet mag sterven buiten de brousse. Op 17 maart 2010 stierf uw vader in de brousse waar de leden van de Poro-gemeenschap verzamelden. Nadat u dit had vernomen, ging u naar huis en vertelde u uw moeder dat uw vader dood was. U mocht dit volgens de regels van de Poro-gemeenschap niet gedaan hebben, gezien de dood van de leider van de Poro-gemeenschap volgens de traditie na zeven dagen aangekondigd dient te worden door de 'duivel' – een gemaskerde persoon. Uw moeder kon het nieuws van uw vaders dood evenwel niet voor zich houden, en de leden van de Poro-gemeenschap kwamen er achter kwam dat u uw moeder reeds inlichtte betreffende uw vaders dood. Op 24 maart 2010 werd u door leden van de Poro-gemeenschap ontvoerd en naar de brousse gebracht. U werd er vastgebonden aan een boom, ervan beschuldigd een taboe te hebben verbroken, en met behulp van hete olie en lemetten gemarteld. D. G., een buur en ver familielid van u, kwam evenwel tussen en slaagde erin de leden van de Poro-gemeenschap te overtuigen om u vrij te laten. Nadat u met de hulp van D. vrijkwam, ging u naar het ziekenhuis om zich te laten verzorgen. Uw moeder had besloten het dorp te verlaten samen met uw twee jongere broers, en wou dat u met hen meeging, hetgeen u weigerde daar u land had en deze eigendommen niet wou achterlaten. U bleef in Mandu en werkte voor D., die in contact stond met de leden van de Poro-gemeenschap. In november 2010 kwam D. naar u toe en hij zei u dat u moest weggaan gezien ze u anders zouden doden. U ontvluchtte op 12 december 2010 Mandu met behulp van D. en zijn collega F. Toto, en u ging langs Mongori, Yile, Matutuka, Makeni naar Kamakwe, waar u de nacht doorbracht. U stak de volgende dag de grens over naar Guinée waar u verbleef in Kindia bij familie van F.. U kwam er in contact met de broer van F. en diens vriend S.. Deze regelden uw vertrek uit Guinée, en u ging samen met S. op 8 januari 2011 naar de luchthaven in Conakry. U nam er samen het vliegtuig naar België, waar u aankwam op 9 januari 2011. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 13 januari 2011.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt. U legde immers meerdere verklaringen af, die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas, en daaruit voortkomende vrees voor vervolging.

Er dienen meerdere verklaringen van u te worden opgemerkt, die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de, door u geopperde, ondergane vervolgingsfeiten vanwege de Poro-gemeenschap, en de hiermee samenhangende vrees voor toekomstige vervolging in Sierra-Leone.

U verklaarde dat uw vader u zei dat u hem zou moeten opvolgen, nadat uw broer Joe overleed (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/03/2012, p. 3). U verklaarde dat uw broer Joe overleed in de periode maart-april 2009 (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/03/2012, p. 4 en gehoorverslag CGVS dd. 05/12/2012, p. 11). Gevraagd hoe uw vader reageerde toen u hem zei dat u hem niet wou opvolgen, antwoordde u dat uw vader u zei dat u reeds de eed had afgelegd en u gedood zou worden indien u het zou weigeren (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/07/2011, p. 7). Gevraagd of het niet mogelijk was dat een van uw andere broers uw vader zouden opvolgen, antwoordde u dat zoiets niet mogelijk is omdat de oudste zoon niet overgeslagen kan worden, en uw broers nog maar de leeftijd van vijftien en twintig jaar hadden, toen u er wegging (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/07/2011, p. 7). Gevraagd waarom u niet meteen iets ondernam, zoals weggaan, wanneer u begreep dat u uw vader moest opvolgen, antwoordde u dat jullie er eigendommen hadden, u eerder verkoos te blijven en te sterven, en dat, wanneer u met uw vader sprak, hij u zei dat hij nog steeds in leven was, en dat, in de toekomst, een van

uw broers het misschien zou willen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/03/2012, p. 4) – hetgeen volledig afbreuk doet aan bovenstaande verklaringen, namelijk dat het niet mogelijk was dat een van uw broers uw vader opvolgde, en u gedood zou worden indien u het niet deed. Daarenboven dient ook opgemerkt dat u tijdens het derde gehoor op het CGVS, verklaarde dat uw broers op heden 18 en 20 jaar oud zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 05/12/2012, p. 4), hetgeen niet consistent is met de hierboven reeds aangehaalde verklaring, namelijk dat uw broers 15 en 20 jaar oud waren toen u wegging uit Sierra Leone. Uw wijzigende verklaringen wat betreft de mogelijkheid dat een van uw broers uw vader zou opvolgen, alsook betreffende de leeftijden van uw broers, en het leeftijdsverschil tussen hen, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde gedwongen opvolging van uw vader als Sowa in de Poro-gemeenschap. Dat u voorts geen enkele poging ondernam om aan de door u geopperde gedwongen opvolging te ontkomen, terwijl u – zoals u verklaarde – de opvolging wou weigeren én wist dat, indien u het zou weigeren, u gedood zou worden, sterkt enkel de vaststelling dat uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig zijn, daar het allerm minst onredelijk is te verwachten dat iemand die in dergelijke situatie verkeert, toch ietwat meer blijf zou geven van reflectie omtrent de mogelijkheden om aan dit lot te ontsnappen.

U verklaarde op 24 maart 2010 door de leden van de Poro-gemeenschap onder dwang meegenomen te zijn geworden naar de Brousse, waar ze u vastbonden en gedurende een vijftal dagen martelden met behulp van messen en hete olie (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/03/2012, p. 2 en gehoorverslag CGVS dd. 05/12/2012, p. 6). Gevraagd of u, wanneer u was vrijgelaten door de Poro-leden, er aan dacht om weg te gaan, antwoordde u dat u niet de intentie had om te vertrekken. Gevraagd wat u deed tussen maart 2010 – nadat u door leden van de Poro-gemeenschap meegenomen werd naar de brousse – en december 2010 – wanneer u Sierra Leone verliet – antwoordde u dat u werkte voor D. (zie gehoorverslag CGVS dd. 05/12/2012, p. 8). Gevraagd of u dan niet meteen wou vertrekken na wat de leden van de Poro-gemeenschap u hadden aangedaan, antwoordde u dat uw moeder u gezegd had het dorp te verlaten, u dat niet wou en uw moeder en uw broers zonder u vertrokken. U voegde eraan toe dat het D. was die u aanspoorde om te vertrekken, u wist wat u bezat en u niet wou vertrekken (zie gehoorverslag CGVS dd. 05/12/2012, p. 8-9) - verklaringen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde martelingen, doodsb bedreigingen en detentie door leden van de Poro gemeenschap, gezien het allerm minst onredelijk is te verwachten dat iemand die dergelijke verschrikkingen ondergaat en uiteindelijk weet vrij te komen – zonder er daarbij van verzekerd te zijn dat de problemen met de Poro-gemeenschap over zouden zijn – zelf al het mogelijke zou ondernemen, binnen de grenzen van het redelijke, om een vluchtpoging te ondernemen. Gezien uw verklaringen meer dan 8 maanden gewacht te hebben alvorens uw dorp te verlaten, en uw dorp enkel verlaten te hebben omdat D. u dit aanraadde, dient vastgesteld dat fundamenteel afbreuk gedaan wordt aan de door u geopperde, ondergane vervolgingsfeiten, en aan de door u geopperde vrees gedood te zullen worden door leden van de Poro-gemeenschap.

Gevraagd of u dan niet bang was dat ze zouden doorgaan met de martelingen, en u mogelijks zouden doden, antwoordde u dat u een beetje bang was, maar u hoop had, omdat de president, Alex Kruma gezegd had de geheime genootschappen weg te doen (zie gehoorverslag CGVS dd. 05/12/2012, p. 9). Gevraagd of u dan echt dacht dat deze een einde zou stellen aan de geheime genootschappen, antwoordde u dan weer ontkennend en voegde u er, verbazend genoeg, aan toe dat u dat niet geloofde, ze [de geheime genootschappen] reeds van het koloniale tijdperk dateerden, en ze een enorme macht hebben – hetgeen volkomen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw voorafgaandelijke verklaring voor het feit niet meteen weggegaan te zijn – namelijk dat u maar een beetje bang was, daar u hoopte dat de president de genootschappen zou weg doen. Opnieuw gevraagd of u dan niet bang was dat ze u zouden vermoorden, gezien u reeds ontvoerd was geworden en u wist dat u uw vader diende op te volgen, antwoordde u, uw vorig antwoord wijzigend, dat u bang was, maar dat D. instond voor uw veiligheid en u beschermde. U voegde eraan toe dat het tot een punt kwam waarop D. u zei dat als u niet zou weggaan, u met zekerheid zou worden gedood, omdat ze uw land wilden hebben (zie gehoorverslag CGVS dd. 05/12/2012, p. 9). Gevraagd wat D. zijn mededeling veranderde aan de situatie, en of u ervoor dan minder bang was om gedood te worden, antwoordde u, weinig verhelderend, daarvan niet zeker te zijn, en dat ze u zeiden de positie van uw vader over te nemen. Gevraagd hoe D. de leden van de Poro-gemeenschap wist te overtuigen om u vrij te laten, wanneer u in de brousse vastgehouden werd, antwoordde u dat u vastgebonden was in de brousse, en u niet weet wat hij zei (zie gehoorverslag CGVS dd. 05/12/2012, p. 11). Opnieuw gevraagd waarom u niet meteen heeft besloten om weg te gaan, dan wel iets te ondernemen, antwoordde u dat D. veel invloed had, gerespecteerd

wordt en hij u beloofde te helpen (zie gehoorverslag CGVS dd. 05/12/2012, p. 15). U voegde eraan toe dat D. u na een tijdje opbelde en u meedeelde dat het hem niet was gelukt de mensen te overtuigen. Gevraagd wat D. ondernam om de leden van de Poro-gemeenschap te overtuigen, antwoordde u dat enkel D. met hen sprak, en u het niet weet. Opnieuw gevraagd waarom u zolang wachtte met het verlaten van uw dorp, gezien u wist dat u uw vader moest opvolgen, u een taboe had gebroken en omwille daarvan reeds werd ontvoerd en gemarteld, antwoordde u dat u nooit echt wou weggaan en begint u te vertellen over de opbrengsten die u kreeg door het land dat u bezat. U verklaarde dat u pas wegging toen D. u zei dat het niet mogelijk was hen te overtuigen – hoewel u, zoals blijkt uit bovenstaande verklaringen, niet weet waarin deze pogingen, om de Poro-leden te overtuigen, bestonden. Uw verklaringen betreffende de pogingen die D. ondernomen zou hebben om de leden van de Poro-gemeenschap te overtuigen, en de afwachtende houding die u afhankelijk daarvan aangenomen zou hebben, weten niet te overtuigen. Immers, u weet niet hoe D. erin slaagde de Poro-leden te overtuigen om u te bevrijden uit de brousse waar u werd vastgehouden, gemarteld en met de dood bedreigd, u weet niet waarover de gesprekken gingen die D. voerde met de leden van de Poro-gemeenschap na uw vrijlating, en u weet evenmin waarom D. er plots niet meer in slaagde om ze te overtuigen. Deze flagrante onwetendheid uwentwege, doet fundamenteel afbreuk aan de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas. Immers, u verklaarde dat u nooit de intentie had om weg te gaan, en u ook niet wou weggaan. Dat u dan, gegeven deze verklaringen, niet in staat blijkt te zijn om uit te leggen waarom er, acht maanden na de door u geopperde ontvoering en martelingen, plots geen andere mogelijkheid meer restte dan het dorp te verlaten, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Gezien u zelfs niet wou weggaan nadat u bevrijd werd van de door u ondergane martelingen en detentie in de brousse, is het compleet ongeloofwaardig dat u dan plots, een achttal maanden later, wél het dorp verlaat omdat D. u zei dat te doen, zonder dat u weet uit te leggen in welk aspect de situatie eigenlijk veranderd was.

Gevraagd waarom u niet meeging met uw moeder, toen zij het dorp verliet samen met uw broers na de dood van uw vader, antwoordde u dat u er niet weg wou, en u reeds een plan had – gezien uw oudere broer dood was, was u de oudste en zou de huur voor het gebruik van uw land naar u gaan, geld dat u zou investeren om een eigen plantage te maken (zie gehoorverslag CGVS dd. 05/12/2012, p. 4 en 16). U voegde eraan toe dat u nooit wilde weggaan. Het dient opgemerkt dat de vaststelling dat u, na gemarteld en vastgehouden te zijn geworden gedurende een vijftal dagen, weigerde samen met uw moeder en broers het dorp te ontvluchten, omdat u reeds toekomstplannen aan het maken was, verder afbreuk doet aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen gedwongen te zijn geworden uw vader als Sowa op te volgen, ontvoerd te zijn geworden en vijf dagen lang vastgehouden te zijn geworden en gemarteld, en te vrezen gedood te zullen worden door leden van de Poro-gemeenschap.

Voorts kunnen nog enkele verklaringen van u worden opgemerkt, die de hierboven reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas, verder bevestigen.

U verklaarde dat uw vader u gezegd had dat u uw penis zou moeten geven als offer (zie gehoorverslag CGVS, dd. 11/07/2011, p. 8). U verklaarde voorts dat dat zo is in Poro, en dat als je geen kinderen hebt, je zelf iets moet geven, en dat sommigen hun ogen geven. Gevraagd of uw vader hetzelfde moest ondergaan, antwoordde u niet. Gevraagd wat uw vader moest geven, antwoordde u dat u dat niet weet, maar dat uw moeder u gezegd had dat uw vader negen kinderen had, en ze zeggen dat hij die kinderen offerde. Tijdens een later gehoor op het CGVS gevraagd of uw vader iets moest offeren, antwoordde u dan weer dat hij zijn teen moest offeren, en herhaalde u dat u uw penis zou moeten offeren wanneer u leider zou worden (zie gehoorverslag CGVS dd. 05/12/2012, p. 14). Ter bevestiging gevraagd of uw vader zijn teen offerde, antwoordde u dat u hem vanaf uw geboorte steeds zo gezien had, en het dat ook was wat uw vader zelf zei (zie gehoorverslag CGVS dd. 05/12/2012, p. 15). Gevraagd of uw vader, naast u en uw drie broers, nog andere kinderen gehad heeft, antwoordde u ontkennend. Het dient opgemerkt dat de manifest tegenstrijdige verklaringen die u aflegt met betrekking tot het offer dat uw vader gemaakt zou hebben voor de Poro-gemeenschap, verder ernstig afbreuk doet aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van het door u geopperde asielrelaas.

U verklaarde in het kader van uw eerste gehoor op het CGVS dat het meest choquerende voor u [wat betreft de activiteiten van de Poro-gemeenschap], was dat uw vader eens een pot van onder uw bed

haalde, die kookte alsof de pot op het vuur had gestaan, waarin u haar en vingers zag (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/07/2011, p. 7). In het kader van uw tweede gehoor op het CGVS, verklaarde u dan weer dat u enkele maanden na uw vrijlating, door P. N. meegenomen werd naar de brousse en, wat u vooral angst aanjaagde, was dat P. N. naar de kamer ging in de brousse, waar hij een pot vanonder het bed haalde die kookte, en waarin menselijk haar en navels zaten (zie gehoorverslag CGVS dd. 19/03/2012, p. 2). In het kader van uw derde gehoor op het CGVS, verklaarde u dat, wanneer u na uw vrijlating nog eens meegenomen werd naar de brousse, u gezegd werd uw hoofd onder het bed te steken, waar u haar van kleine kinderen, vingers en geslachtsdelen zag in een pot die kookte (zie gehoorverslag CGVS dd. 05/12/2012, p. 6 en 7). Dat u de anekdotes betreffende de kokende pot met menselijke resten die u gezien zou hebben en die u schrik aanjaagde, driemaal verschillend vertelt tijdens de drie verschillende gehoren op het CGVS, doet verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van het door u geopperde asielrelaas.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u geopperde vervolgingsfeiten en vrees voor toekomstige vervolging. U heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u neergelegde documenten in het kader van uw asielaanvraag, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uit de door u neergelegde foto's van de littekens op uw lichaam, alsook uit het door u neergelegde doktersattest, valt op geen enkele wijze de oorzaak van deze littekens te achterhalen. Gegeven uw eigen verklaring dat u reeds op tienjarige leeftijd bij uw initiatie in de Poro-gemeenschap, volledig uitgetekend werd en gesneden werd met een lemmer, en het dan was dat u die littekens kreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 05/12/2012, p. 13), alsook gegeven de algehele ongeloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas, kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat de littekens die te zien zijn op de door u neergelegde foto's, veroorzaakt zijn door de martelingen die u ondergaan zou hebben toen u gedurende een vijftal dagen in de brousse gevangen gehouden werd door leden van de Poro-gemeenschap.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat daar waar in de bestreden beslissing wordt gesteld "Gevraagd of het niet mogelijk was dat een van uw andere broers uw vader zouden opvolgen, antwoordde u dat zoiets niet mogelijk is omdat de oudste zoon niet overgeslagen kan worden, en uw broers nog maar de leeftijd van vijftien en twintig jaar hadden, toen u er wegging (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/07/2011, p. 7).", dit moet gelezen worden als "Gevraagd of het niet mogelijk was dat een van uw andere broers uw vader zouden opvolgen, antwoordde u dat zoiets niet mogelijk is omdat de oudste zoon niet overgeslagen kan worden, en uw broers nog maar de leeftijd van vijftien en zeventien jaar hadden, toen u er wegging (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/07/2011, p. 7)."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert “*M.b.t. de asielaanvraag: schending van artikel 48/2-3 juncto 62, artikel 52 en artikel 57/7 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht*” aan en “*M.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus: Schending van artikel 48/4 juncto 62 van de Vreemdelingenwet, minstens een schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel*”.

2.3. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn

inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2.1. Verzoeker meent dat de aangevoerde tegenstrijdigheden nooit betrekking hebben op de kern van het asielrelaas. Verzoeker stelt vast dat verweerster inderdaad niet betwist dat binnen de Poro-gemeenschap, inderdaad steeds de oudste zoon zijn vader opvolgt (bijvoorbeeld stuk 3). Aangaande de opvolging, meent verzoeker dat dit geen tegenstrijdigheid is maar dat de zinsnede in de motivering uit haar context wordt getrokken. Immers, de vader van verzoeker zei inderdaad tegen verzoeker dat zijn broer (niet "een van zijn broers"!) het zou willen doen. De vader van verzoeker zei dit tegen verzoeker toen Joe, verzoekers oudere broer, nog leefde! Indien Joe had overleefd, had hij uiteraard zijn vader moeten opvolgen, aangezien hij dan de oudste zoon was. Bovendien was het algemeen bekend dat Joe een opvolging van zijn vader sterk ambieerde.

Aangaande het verplichtend karakter van de opvolging verklaarde verzoeker *"toen ik met vader sprak zei hij dat hij [de vader zelf] er nog was en nog in leven was, en dat misschien in de toekomst één van mijn broers het wel zou willen"* (gehoor 2 p. 4), waarbij uit de context van het gehoorverslag blijkt dat dit gesprek plaatsvond op het moment dat verzoeker weigerde de troon op te volgen, dus na de dood van zijn oudere broer. Indien aldus kan worden aangenomen dat volgens de traditionele gebruiken het in beginsel de oudste zoon is die de vader opvolgt, dan blijkt tevens uit verzoekers verklaringen zelf dat er alternatieve oplossingen mogelijk zijn.

3.2.2. Wat de leeftijd van de broers van verzoeker betreft, verklaarde verzoeker dat zijn broers thans 18 en 20 jaar oud zijn, gezien verzoeker reeds 2 jaar in België is en ze bij zijn vertrek 16 en 18 jaar oud waren. Verzoeker heeft nooit ofte nimmer eigenmondig verklaard dat zijn broers 15 en 20 jaar oud waren. Verzoeker is absoluut formeel nooit te hebben beweerd dat zijn vader 9 kinderen had en deze dan ook nog allemaal zou hebben geofferd. Bovendien lijkt dit verzoeker des te onwaarschijnlijker, daar dit zou betekenen dat zijn moeder 13 kinderen zou hebben gebaard, aangezien zijn vader slechts één vrouw had. Dit is een gevolg van het Poro-principe volgens hetwelk men meer aanzien krijgt naarmate de man minder seksueel actief is. Terloops wenst verzoeker tevens op te merken dat verweerster ook niet naar het gehoorverslag verwijst wat dit deel betreft.

Voorop dient te worden gesteld dat verzoekers asielrelaas voorkomt als ge-ent op bekende feiten. Daargelaten dat doorheen de gehoren in het administratief dossier blijkt dat verzoeker beschrijvend blijft en niet aannemelijk maakt dat hij de zoon is van een leider van de Poro-gemeenschap, wordt niet aannemelijk gemaakt dat enkel de oudste zoon van een Poro-leider de opvolging kan verzekeren nu dit manifest zou leiden tot een machtsvacuüm (indien de leider enkel dochters heeft, de oudste zoon fysiek of geestelijk niet in staat of onwillig is, indien deze zoon vertrekt naar het buitenland enz.). Overigens is evenmin aannemelijk dat de toekomstige leiders van de Poro gedwongen verminkt zouden worden (*"ik moet mijn penis geven als offer of ze maken me doof"*, *"sommigen kunnen hun ogen geven"*, gehoor 1 p. 8) vooraleer hun functie te kunnen opnemen, immers dit komt neer op zelfverminking van de eigen leden, waarvan noch de logica, noch het nut wordt toegelicht, en evenmin het bestaan wordt geobjectiveerd. Daarenboven stelt de Raad tevens vast dat verzoeker onverenigbare verklaringen aflegt aangaande de aanleiding van de mishandelingen door de Poro-gemeenschap waar hij enerzijds verklaart dat *"Ik heb verteld aan een vrouw uit het dorp dat mijn vader overleden was (...)"* (vragenlijst 3.5) terwijl hij later verklaart dat *"Toen ik ontdekte dat vader dood was, ging ik naar huis en overlegde het met moeder. Ik zei moeder het voor zichzelf te houden maar dat deed ze niet (...)"* (gehoor 2 p. 2, tevens gehoor 3 p. 5, p. 8). Hoe dan ook, daargelaten de materiële vergissing in de leeftijd van verzoekers broer, verklaarde verzoeker verder wel degelijk in het eerste interview *"moeder zei me dat vader negen kinderen had en dat ik het niet aan vader mocht zeggen, ze zeiden haar dat haar man die kinderen geofferd had."* (gehoor 1 p. 8).

3.2.3. Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat er enige verwarring bestaat in hoofde van verweerster nopens het precieze verloop der feiten omtrent de pot met gekookte lichaamsdelen. Verweerster stelt dat verzoeker zichzelf hieromtrent driemaal tegenspreekt, hetgeen volstrekt onjuist is. Verzoeker merkt evenwel op dat hetgeen in de motivering beschreven staat, volstrekt onjuist is en dit ook absoluut niet zo door verzoeker werd geponeerd tijdens zijn interview bij verweerster. Verzoeker verklaarde immers het volgende: vooreerst dient voor ogen te worden gehouden dat het ging om TWEE potten, daar waar verweerster er in haar motivering verkeerdelijk vanuit lijkt te gaan dat het slechts om één pot zou gaan. Welnu, één van deze potten stond inderdaad onder het bed van de vader van verzoeker. In deze pot zag verzoeker inderdaad vingers en haar. Vervolgens betreft het een pot, dewelke verzoeker werd getoond in de hut van een zekere P. N., waarin verzoeker onder andere nagels en kinderhaar zag. De derde maal dat verzoeker een pot zag betreft dezelfde keer als de tweede maal (dus de pot van P. N.), doch betreft het hier verzoeker die ZELF nog een tweede maal de pot bekeek, teneinde deze hallucinante vertoning voor zichzelf nogmaals te verifiëren.

Verzoekers *post factum* uitleg kan de vastgestelde tegenstrijdigheden niet verschonen. In deze stelt de Raad vast dat verzoeker in het eerste interview wel degelijk verklaarde *“dat vader een pot van onder mijn bed haalde (...)”* (gehoor 1 p. 7), wat tegenstrijdig is met het verzoekschrift waar verzoeker stelt dat de pot onder het bed van verzoekers vader stond. In het tweede interview verklaarde verzoeker dan weer dat P. N. *“een pot van onder het bed haalde”* (gehoor 2 p. 2) terwijl verzoeker in het derde interview meent dat *“de ouderen van de poro gemeenschap “ M., P. G., P.S.A. – hij is deputy town chief, K. L.” “ze zeiden mijn hoofd onder het bed te steken, daar zag ik vele dingen, onder dat bed”* (gehoor 3 p. 6-7). Indien verzoeker trouwens meent dat de tweede en de derde keer dat hij de pot zag dezelfde gebeurtenissen betreffen, dan verklaart hij niet waarom het de ene keer enkel melding maakt van P. N. en de andere keer enkel van de andere ouderen. Verzoekers uitleg komt dan ook voor als een *post factum* poging om de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden bij de diverse malen dat verzoeker dit beeld wenste te evoceren, af te doen als drie afzonderlijke gebeurtenissen. Verzoeker overtuigt geenszins.

3.2.4. Verweerster oppert dat verzoeker geen gegronde vrees zou koesteren om vervolgd/gedood te worden door de Poro-gemeenschap, aangezien hij niet onmiddellijk het land wou verlaten. Verzoeker stelt zich vragen bij deze subjectieve gevolgtrekking, te meer daar verzoeker niet zonder gegronde reden bleef. Verzoeker had immers een drietal redenen om nog in zijn land van herkomst te blijven; met name: (1) Verzoeker had geen flauw idee waarheen hij zou moeten vluchten. Verzoeker had immers nog nooit zijn land verlaten. De reden dat zijn moeder het op dat punt makkelijker had, was omdat zijn moeder nog familie had in Liberia, aangezien zij afkomstig was van de grens met Liberia. (2) Verzoekers had nog enkele eigendommen (gronden) (3) Bovendien genoot hij nog de beschermende hand van zijn vriend de heer D. G.. Deze man genoot een groot aanzien binnen de Poro gezien enerzijds zijn functie (penningmeester) en anderzijds door de scholing die hij had genoten. Gezien de goede vriendschap tussen verzoeker en D. G., legde hij dan ook zijn leven deels in diens handen. Immers, D. G. riep de Poro-gemeenschap bijeen (de Poro-traditie gebiedt overigens dat de gemeenschap elke laatste vrijdag van de maand bijeengeroepen wordt) en pleitte voor verandering van de mentaliteit/gewoonten binnen de Poro-gemeenschap en offerde bovendien dat “deze jongen” (verwijzend naar verzoeker) het niet verdiende om de dood ingejaagd te worden. De ouderen binnen de gemeenschap hadden hier echter geen oren naar, en stelden dat hij dan de Poro-wet maar niet had moeten overtreden. Meer zelfs, zodra D. G. duidelijk maakte dat hij voor verzoeker niets meer kon doen, aangezien de “onderhandelingen” met de Poro-gemeenschap zonder gunstig gevolg bleven, vertelde D. G. aan verzoeker dat er voor hem niets anders op zat dan het land te verlaten, hetgeen verzoeker dan ook onmiddellijk deed! Dit alles kan toch bezwaarlijk afbreuk doen aan zijn gegronde vrees tot vervolging? Indien hij echt niets vreesde, zou hij D. G. in eerste instantie al niet hebben gevraagd om hem te beschermen... Verzoeker heeft absoluut een gegronde vrees om in zijn land van herkomst gedood te worden. Verzoeker stelt bovendien dat dit niet louter een vrees is, doch een zekerheid zodra hij voet zet op het grondgebied van Sierra Leone. Te meer daar 75% lid is van de Poro-gemeenschap en *a fortiori* alle politieambtenaren en politici. Immers, teneinde een politieke post (en ook lagere ambtenarenposten) te kunnen bekleden, MOET men lid zijn van de Poro aangezien de Poro gemeenschap steeds eenvormig beslist voor welke persoon zal worden gestemd. Verzoeker geniet geen bescherming van zijn leven zodra hij terug moet naar zijn land van herkomst. Voorts merkt verzoeker op dat verweerster tracht te insinueren dat verzoeker absoluut niets af weet van wat D. G. nu precies trachtte te onderhandelen ten voordele van verzoeker. Echter, tijdens zijn interview vertelde verzoeker dat D. G. de Poro- gemeenschap ertoe trachtte te brengen om verzoeker

"over te dragen". Bovendien verklaarde verzoeker dat D. G. van de "Holy home" was en er zo voor kon zorgen dat verzoeker in eerste instantie werd vrijgelaten (uit de Poro-brousse). Bovendien toonde verzoeker bij het interview bij verweerster zijn opgelopen littekens bij de marteling (hete olie e.d.) door de Poro-gemeenschap. Verweerster stelt dat verzoeker verklaarde te hopen dat president Alex Kruma de genootschappen "weg zou doen". Verweerster haalt dit op zich niet aan als weigeringsgrond, doch wenst verzoeker hier principieel tegen in te gaan. Verzoeker heeft ook dit immers nooit verklaard. Integendeel, verzoeker is formeel wanneer hij stelt dat de Poro-gemeenschap het politieke leven domineert tijdens verkiezingstijd. Indien iemand nog maar gewag zou maken van het verwijderen van de genootschappen, wordt deze onmiddellijk op elke mogelijke manier aan de kant geschoven. Waarom zou verzoeker dan verklaren dat hij hoopt dat de president de samenleving zuivert van de genootschappen? Verzoeker heeft dit nooit verklaard, te meer daar president Kruma ZELF lid is van de Poro-gemeenschap!

3.2.4.1. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen.

3.2.4.2. In deze stelt de Raad vast dat er volgens verzoekers eigen verklaringen ook alternatieve regelingen mogelijk waren en verzoeker evenmin een poging ondernomen heeft om hieraan te ontsnappen of een alternatieve oplossing te bekomen, en zelfs initieel niet de intentie had om te vertrekken en nog acht maanden ter plaatse is gebleven, wat zijn voorgehouden vrees en dus de ernst van de vervolging volledig ondergraaft. Indien verzoeker gebleven is *"omdat we eigendommen hadden en ik die niet wilde verliezen, het land en de eigendommen"* (gehoor 2 p. 2), dan kan hieruit alleszins blijken dat verzoeker, vlak na zijn beweerde martelingen door de Poro, liever te plaatse bleef om toezicht te houden op zijn bezittingen, dan zelfs maar voorlopig een waarnemer, desgevallend een ver familielid of clanlid, aan te duiden of zijn bezittingen te gelde te maken om zich te kunnen hervestigen. Overigens indien verzoeker meent dat de opvolging enkel een voorwendsel was om zijn land te verkrijgen, dan stelt de Raad vast dat het D. G. was die de zaak van verzoeker overnam (gehoor 3 p. 8), dat D. G. verzoeker hielp en beschermde en verzoeker bij hem bleef werken, zodat verzoeker ook hier zijn eigen vluchtmotieven ondergraaft. Verzoeker vlucht slechts wanneer D. G. hem dit opdraagt, echter kan uit dit advies van D. G. geen gegronde vrees voor vervolging door de Poro-gemeenschap worden afgeleid. Verzoekers verklaringen zijn evenmin aannemelijk wanneer D. G. verzoeker wel kan beschermen na het beweerde incident in de brousse, maar acht maanden later ineens, zonder klaarblijkelijke oorzaak, niet meer, te meer verzoeker zich hierover niet geïnformeerd heeft. Geenszins kan hieruit een concrete, actuele en persoonlijke vervolging worden afgeleid. Dat *"meer daar 75% lid is van de Poro-gemeenschap en a fortiori alle politieambtenaren en politici"* is overigens een loutere ongefundeerde en bouté bewering. Voorgaande vaststellingen ondergraven verzoekers voorgehouden vrees voor de Poro dan ook volledig. Indien verzoeker overigens stelt dat hij niet weet waarheen hij zou moeten vluchten, stelt de Raad vast dat verzoeker alleszins voldoende financiële middelen (door het desgevallend te gelde maken van zijn landeigendommen) hiertoe had en initieel zelf niet is meegegaan toen zijn moeder samen met zijn broers vertrok. Dat verzoeker littekens heeft, toont verder niet aan dat deze ook op de door verzoeker voorgehouden manier zouden zijn opgelopen. Volledigheidshalve stelt de Raad nog vast dat verzoeker verklaarde *"Want de president had beloofd dat ze die dingen [geheime genootschappen] zouden wegdoen. Maar nadat hij aan de macht kwam, hij deed niets"* (gehoor p. 9).

3.2.5. Verzoeker brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze

worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat verweerster in de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, minstens de materiële motiveringsplicht door op geen enkele manier te verduidelijken waarom verzoeker nu precies niet in aanmerking komt. Immers, de motivering "*verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet*" kan bezwaarlijk volstaan. Bij een terugkeer naar hun land van herkomst wordt verzoeker met absolute zekerheid geconfronteerd met de dood, ten gevolge van de vastberadenheid en fanatisme van de Poro-gemeenschap wier tradities vaak zelfs strikter dienen te worden nageleefd dan (legitieme) nationale wetten. Bij het beoordelen van de gegronde vrees voor vervolging volstaat het dat de vrees reëel is, zonder dat deze ook effectief zich moet hebben verwezenlijkt, niettemin verzoeker toch reeds ernstig gefolterd is en hier bovendien zware littekens aan overhoudt.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, dient hij elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie, werkt hij dit middel niet voldoende uit en toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Daar waar verzoeker een schending opwerpt van artikel 57/7 *ter* van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending elke feitelijke grondslag mist, nu de commissaris-generaal terecht meende -en ook de Raad onder meer ook om voormelde redenen- dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. In deze wijst de Raad erop dat de voorwaarden van artikel 57/7 *ter* vreemdelingenwet cumulatief dienen vervuld te zijn, zodat de vaststelling van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas op zich uiteraard volstaat om de asielaanvraag af te wijzen.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK